

Helsingissä 16/1 96.

Oma armas Maijani!

Missä olet Sa, elämäni, ruusuini, onnellinen — oi missä? En tunne vielä itseäni, en ole vielä herännyt tähän tavalliseen jokapäiväisyyteen — muistan, ikävöin, kysyn... ja saamalla kuitenkin aseu sydämessäni sanomaton rauha ja autuus; sillä tiedän, kuinka vahva, puhdas ja syvä meidän rakkaustemme on. — — —

Muistat, kuinka tyyni, melkein iloinen, olin asemalla erotessamme; sillä niin kauvan kului silmilläni sinut näin, en osannut oikein ajatella, mikä se oli edessäni. Vasta sitten kun juna oli lähtenyt liikkeeseen, käsittelin, etten ole enään Maijan luona, ja surrun masentamana astuin vauneun, josta

Enhan tuo väriin kuulu. Ennenkin. Hän liitti Terveisin.

sa heti väivien alas sohvalle ja jurskaiden
katheraan, hällitsemättömään itkun. Vaan
merkittistä! yhtä äkkiä kuu tämä ^{itku} tuli
lut, yhtä äkkiä se muutamau hetken pe-
rasta meni, kuu näin sinut — ehkä
vähän epäselvästi — seisovan vieressäni ja
lohduttavan minua. Tätä kai tuli niin
tyyneys, onnellisuus, vakuus, että pyyh-
ki kyynelät silmistäni ja melkein hy-
myillen rukoilin itsekseni: „älä itke, Maija,
älä itke, Maija! Pekko rakastaa Sinua”
ja „allin itkeä, Äiti! Maija ja Pekko
rakastavat toisiaansa, ja he ovat niin onnelli-
set ...” Ja muistui mieleeni, kuinka
tuo hyvä, lempeä Äiti meidän itkiessään
me toistemme sylissä samana iltana
lohduttaen oli kuiskaunut: „vii, kuu
te olette onnelliset, lapseni! Allua
surko, saattahan te aina ajatella toisi-
ne — ja pianhan Petter tulee takaisin
vikis niin?” ... Vai, armaani, eu osan-
nut itkeä, eu osannut surra, eum-
mistui silmäni ja luulin olevani

nielle, Maijani, välttämättä, että kuu pyygy ihonani ...
dille tietää ja tietämi onttuut, kuu näkyä kappani meidä taas tyynni.

täivaissa. Lieköhän nukkunut? En
tiedä, kerrin hetkineen kului aika. Nous-
lessani oltiin juuri tulossa Kammarin
asemalle; kävin sieltä neiti Pithistä puhe-
lemassa. Hän keysyi kaikkien meidän ter-
veyttä ja sai tietää, että se oli hyvin, ja oli
hyvin ystävällinen. . . . . Loppuosan yönä
milloin nukuin milloin olin valveilla.
Helsinkiin tultuani kaikki ottivat minut
riemulla vastaan. Gerda ja Yrjö olivat aivan
haltioissaan lahjoistamme, ja Isä lähettää
pragon, pragon kiitoksia ja terveisiä Ai-
lille ja Sinulle. — — —

Ja Petteri on vielä kerrin kahtia jaettu,
ei tiedä oikein „sinne eikä tänne”. Toinen
puoli ikävämpi Maijaa, toinen puoli on
hurmaantunut rakkaudestamme. . . . . Mutta
Pekka tuntee ihänsänsä muurin ympär-
rillään, joka varjelee hänet kaikesta pa-
hasta. . . . . Kiitos, ihana Maijani, kiitos
kaikesta; suuresta, syvästä rakkaudes-
tasi, hellyydestäsi, ystäväyydestäsi, luottamuk-
sestasi. . . . . Oi, miksi minä, Petter, olen

Mellinän minä lausua "kuin me olemme onnelliset". . . . . "Stacida ha"

Muutokseksi, kumpi hän on onnellisempi, kumpi "hän on on"

semmoisen onnen saanut? Oskar sanovi
 eilen ikästuneen, kun kerroin hänelle
 matkastani: "te olette eukkeita!" Vad,
 jospa hänen sanansa sisältäisivät ennestä
 taksen: teltkaamme, Maija, eukke-
 leiksi, että amsaitsemme onnemme...
 — Oskar oli kovin mieltynyt lahjasta
 ja niin läikutettu; hän oli kyllä pari
 kertaa kirjoittanut Sulle, vaikkei sille
 tullut lähettäneeksi — viimein nyt joo-
 luna. — Hilda Auerin luona kävin pi-
 kimmältään eilen illalla; lapsia en tö-
 vannut; Hilda oli kovin kiitollinen lah-
 jasta, hän tuli oikein lempeäksi. Minus-
 ta tuntui, kuin jos sekin hän, että Ida Peltä-
 nen kerran vielä maailmassa oikein ottaa
 suvit meidät armoihinsa...

Ja lauantain täytät 15, vääsitorista
 vuotta, Sinä ruusuprinssessani! Muistit
 silloin kaikki ne lahjat, mitkä haltijattaret
 antoivat Sinulle synttäsiäsi — ja muiso-
 ta myös prinssiäsi, joka löysi Sinun toski-
 kumasta ja jota kutsut Petaksi.

Hän hän on. On minä sulauttanut tuijua, että jooi selet hänen luonansa.
 Paperi, jospa tenessa... kiltilemmie — meidän onlompaini rukho sketi-